

Tribunal du travail de Tongres (Arbeidsrechtbank Tongeren) - 15 décembre 2005 - R.G. 725/2005

Aide sociale - famille en séjour illégal - proposition d'hébergement dans un centre fédéral d'accueil (fedasil) - refus de la part des parents - arrêt CA 19 juillet 2005 - effets - art. 57 § 2, 2° écarté - octroi de l'aide

La Cour d'Arbitrage peut maintenir les effets de manière provisoire et temporaire d'une loi qu'elle considère comme étant contraire à la Constitution.

Mais cette exception n'est pas applicable aux dispositions qui sont également contraires à des traités internationaux, in casu la CEDH, qui a un effet direct en droit belge.

En cause: Mr et Mme L. c./ CPAS de Maaseik

Voorwerp

Bij inleidend verzoekschrift tekenen eisers beroep aan tegen de beslissing van verweerder d.d. 11.3.2005 waarbij werd beslist : weigering administratieve steun : geen financiële steun toe te kennen aan eisers vanaf 16.2.2005

Verweerder motiveert zijn beslissing als volgt : eisers hebben op 24.11.2004 schriftelijk verklaard dat ze niet wensen opgenomen te worden in een federaal opvangcentrum voor asielzoekers (zie K.B.24.6.2004, B.S.1.7.2004).Redenen:

de negatieve invloed van een verhuis op de schoolopleiding van onze kinderen;

de verbreking van onze huidige sociale contacten;

het eventueel opnieuw aanleren van een andere taal (bij een opname in een federaal centrum, Franstalig of Duitstalig landsgedeelte).

Ontvankelijkheid

De vordering is tijdig en regelmatig naar vorm. Er zijn geen redenen voorhanden tot de ambtshalve inroeping van een grond van onontvankelijkheid.

De vordering is onontvankelijk.

In Feite

Eisers zijn op 21.2.1999 in België aangekomen en hebben een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ingediend.

Op 24.10.2000 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen tot een weigerjng van verblijf.

Tegen voormelde beslissing hebben eisers zich voorzien bij de Raad van State die in haar arrest van 7.2.2002 de verzoekschriften heeft afgewezen.

Eisers hebben vervolgens op datum van 31.10.2001 een aanvraag tot regularisatie ingediend op basis van art.9.3 Wet 15.12.1980, welke door de Minister van Binnenlandse zaken, bij beslissing van 29.1.2003, ononvankelijk werd verklaard. Tegen dit besluit werd beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

Op 6.8.2003 werd door eisers een nieuwe aanvraag tot regularisatie ingediend, welke bij besluit van de Minister van Binnenlandse zaken d.d. 10.2.2004 werd afgewezen.

Tegen dit voormeld besluit werd evensens een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Eisers wonen samen met hun 4 kinderen, F., geboren te Decan op ..., B., geboren te Decan op ..., N., geboren te Decan op ... en S., geboren te Decan op

Bij vonnis dezer Rechtbank d.d. 20.1.2004 werd inzake A.R. 1028/2004 beslist om verweerder te veroordelen om voor de periode 21.4.2004 tot 11.7.2004 aan de minderjarige kinderen van huidige eisers materiële hulp te verstrekken die aangepast is aan de noden van de 4 minderjarige kinderen van eisers, waarbij deze hulp onontbeerlijk moet zijn voor de ontwikkeling van deze minderjarige kinderen en uitsluitend hiervoor zal worden verleend. Verder bepaalde het voormeld vonnis dat vanaf 11.7.2004 deze materiële hulpverlening na doorverwijzing door verweerder verstrekt dient te worden door een in overleg met het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers bepaald federaal centrum.

Tegen voormeld vonnis werd door eisers beroep aangezet.

Net Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, verklaarde, bij arrest d.d. 14.9.2005 inzake A.R. 2040333, vierde kamer, het hoger beroep onontvankelijk doch ongegrond en bevestigde het vonnis in al zijn beschikkingen.

Het Arbeidshof oordeelde ondermeer “appelanten (huidige eisers) menen kritiek te kunnen leveren op de nieuwe wetgeving door vast te stellen dat de aldus ingevoerde regeling tot gevolg heeft dat de kinderen moeten gescheiden worden van hun ouders vermits zij noodzakelijkerwijze gehuisvest worden in een van de 17 onthaalcentra voor vluchtelingen. Bijgevolg houdt dergelijke regeling, steeds volgens appelanten, een aantasting in van het recht op familiaal leven van het kind dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Er dient echter op gewezen te worden dat, conform de omzendbrief van 16.8.2004 van de Minister voor Maatschappelijke Integratie, de mogelijkheid blijft bestaan voor de ouders om hun kinderen te vergezellen wanneer de ontwikkeling van het kind hun aanwezigheid vereist en dus zeker niet van tevoren uitgesloten wordt.”

Het Arbeidshof besluit dat er naar haar oordeel niet a priori van uitgegaan kan worden dat deze nieuwe regeling een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Ondertussen werd door het Arbitragehof, bij arrest nr.131/2005 van 19.7.2005 (B.S.8.8.2005) gesteld, verwijzend naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het samenzijn voor een ouder en zijn kind een fundamenteel element van het gezinsleven is en dat het ten laste nemen van het kind door de overheid geen einde maakt aan de natuurlijke gezinsrelatie.

Het Arbitragehof werd gevat tot een beroep tot vernietiging van art.57 § 2, eerste lid 2° en tweede lid van de organieke wet van 8.7.1976, betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij artikel 483 van de programmawet van 22.12.2003 (B.S. 31.12.2003)

Het Hof overweegt dat, door te bepalen dat de materiële hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind, uitsluitend zal worden verstrekt in een federaal opvangcentrum, betekent de aangevochten bepaling een inmenging in het privéleven en het gezinsleven van de betrokkene.

Hoewel de bewoordingen van de wet niet uitdrukkelijk uitsluiten dat de ouders hun kind in een opvangcentrum vergezellen opdat het de hulp kan krijgen die onontbeerlijk is voor zijn ontplooiing, wordt niet gepreciseerd in welke gevallen de aanwezigheid van de ouders al dan niet wordt toegestaan.

Het Hof stelt dat: "B6: de bestreden bepaling is in strijd met artikel 22 Grondwet en met de verdragsbepalingen die een analoge draagwijdte hebben, doordat zij voorschrijft dat de materiële hulp onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind, uitsluitend in een federaal opvangcentrum wordt verstrekt, zonder dat die bepaling zelf waarborgt dat de ouders er eveneens kunnen worden opgevangen opdat zij niet van hun kinderen worden afgezonderd.

Het Hof oordeelt dat artikel 57§2, laatste lid Wet 8.7.1976, in zoverre het bepaalt dat “de maatschappelijke hulp wordt beperkt tot de materiële

hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind en uitsluitend wordt verstrekt in een federaal opvangcentrum, ovoneenkostig de voorwaarden en modaliteiten, bepaald door de Koning.”

Artikel 22 Grondwet schendt in zoverre zij zelf niet waarborgt dat de ouders eveneens kunnen worden opgevangen in het centrum waar hun kind materiële hulp ontvangt.

Het Hof vernietigt het laatste lid van art. 483 van de programmawet van 22.12.2003 maar handhaaft de gevolgen van de vernietigde bepaling tot de inwerkingtreding van een nieuwe bepaling en uiterlijk tot 31.3.2006.

Dat evenwel moet worden opgemerkt dat het Arbitragehof in het geval zij oordeelt dat een wet strijdig is met de Grondwet, de gevolgen ervan voorlopig en tijdelijk kan handhaven, zoals in deze gebeurt.

Maar dat deze uitzondering evenwel niet geldt indien de bepalingen eveneens strijdig zijn met de bepalingen, zoals gesteld bij internationale verdragen, in casu het EVRM Verdrag, welke directe werking hebben in het interne recht.

Dat in voormeld geval de handhaving van de gevolgen niet rechtsgeldig geschiedt nu deze bepalingen eveneens een schending inhouden van een internationaal verdrag welke directe werking heeft in het interne recht.

Dat de genomen beslissing de primauteit schendt van het internationaal verdrag boven het intern recht.

Dat in deze omstandigheden de bestreden beslissing dient vernietigd.

(...)

Om deze redenen,

De Rechtbank

(...)

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing.

Veroordeelt verweerder tot verstrekking van materiële hulp in de periode 11.3.2005 tot 31.3.2006 aan de vier minderjarige kinderen, die aangepast is aan hun respectievelijke noden, waarbij deze hulp onontbeerlijk moet zijn voor hun ontwikkeling en uitsluitend hiervoor zal worden verleend.

Siège : H.THOMAS, Juge, F.BENOOT et P. KUNNEN, juges sociaux

Plaid.: Me H. VAN VRECKOM loco J.Y. CARLIER et M. J. SCHOUTEDEN, porteur d'une procuration